

14. navadna nedelja

Pirniče, 8. julij 2017

»In našli boste počitek...«

Najbrž vas ne preseneča, dragi bratje in sestre, da nas Cerkev ob začetku počitniškega časa nagovarja z evangeljskim odlomkom, ki govori o počitku. »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi,« nas vabi Gospod, »in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, in našli boste počitek svojim dušam«.

Najbrž že slutite, da Jezus tu nima ravno v mislih počitka, kot si ga danes radi predstavljamo: »ležanje na plaži, z možgani na OFF in čivavo na straži«, kot pravi neka zabavna pesmica izpred poldruega desetletja. Jezus tu govori o nekem drugem počitku, ki je mnogo pomembnejši od tistega tedna ali dveh dopusta, ki si ga tu in tam privoščimo, in od katerega se navadno moramo spočiti, po tem, ko se vrnemo domov. Jezus govori o počitku, ki so ga deležni tisti, ki mu zaupajo.

Ljudje dandanes pogosto verjamemo, da je vse, kar bomo v življenju dosegli v prvi vrsti odvisno od nas samih. Da bomo, če se bomo le dovolj potrudili, dosegli srečo, po kateri hrepenimo. Da si bomo, s pravilnimi odločitvami in disciplino, zgradili svet, ki nam bo pisan na kožo in bomo v njem končno dosegli izpolnitev naših sanj in pričakovanj. Pa se, žal ali na srečo, to ne zgodi. Noben svet, ki si ga zgradimo sami ni popoln; vedno znova se najdejo stvari, ki še niso dovršene in zahtevajo, da se potrudimo še bolj. Brez konca! In to je utrujajoče. Človek si pravega miru ne more zagotoviti sam. In marsikomu se zgodi, da pa letih in letih hudih prizadevanj, umre utrujen od življenja. Morda si je pridobil premoženje in ugled v družbi enakomislečih, a vendarle mu vsa njegova prizadevanja v srce niso prinesla pravega miru. In še preden je zares umrl, je umrl v srcu. Apostol Pavel v pismi Rimljanom, ki smo da poslušali v drugem berilu za take ljudi pravi, da živijo po mesu. »Če namreč živite po mesu, boste umrli, če pa z Duhom mrtvite dela telesa, boste živeli«.

Mir srca, dragi bratje in sestre, je počitek, o katerem danes v evangeljskem odlomku govori Gospod. In deležni so ga ti, ki so po njegovem zgledu »krotki in v srcu ponižni«. Biti krotak in v srcu ponižen v prvi vrsti pomeni, spoznati samega sebe in se zavedati svojih talentov pa tudi svojih omejitev. Človek, ki ima realen pogled nase, si ne zastavlja previsokih ciljev. Ve, kje so njegove meje in se ne steguje po sadu, ki ga ne more doseči. Za takega človeka pravimo, da je ponižen. Iskreno se veseli vsakega cilja, ki ga doseže, hkrati pa se zaveda, da vsega ne bo dosegel nikdar. Sodobna, liberalna družba takega človeka rada označi za ne ali premalo-ambicioznega, po drugi

strani pa vsi vemo, da ravno prevelike ambicije in tekmovalnost botrujejo tolikim zagrenjenostim, frustracijam in depresijam. Ali je vredno? Moramo res biti, imeti več kot drugi?

Bratje in sestre. Jezus nam danes ponuja recept za mirno življenje. Ponižnost - kolikor že je to danes nepopularna vrednota - je vendarle edina prava pot, ki vodi do miru srca, do počitka, ki ga obljublja Gospod. Ko je človek mlad, si rad postavlja gradove v oblakih; visoke in nedosegljive cilje. In končno je tako prav. Ko pa z leti dozoreva, je prav, da se vedno bolj zaveda tudi svojih meja in temu primerno prilagodi tudi svoje cilje. In prej ko bo spoznal, da v življenju ni najpomembnejše to, da ima več kot drugi, prej bo deležen počitka, ki ga obljublja Gospod. In takrat bo spoznal, da je v resnici dosegel največ, kar je človeku dano doseči. Amen.